

Dumnezeu umple golul din inima mea

Lolly Harding

Atunci cînd eram consacrată deplin vocației mele de călugăriță și muncii de asistentă medicală în cadrul unui ordin misionar catolic, mi-am pierdut iluziile în privința Bisericii Romano-Catolice văzînd tratamentul inuman de care a avut parte o altă călugăriță.

Mi se pare că noi toți am avea de povestit o istorie extraordinară, cea a propriei noastre vieți. Voi vorbi deci despre a mea și despre cele trei drumuri separate pe care am mers, atunci cînd, prin multe suferințe, căutam pacea și reconcilierea cu Dumnezeu. Primul meu drum, care a durat treisprezece ani, a fost cel al vieții de călugăriță și al muncii misionare medicale. Pe urmă, am petrecut șase ani și jumătate căutînd în zadar împlinirea personală ca asistentă medicală în cadrul Forțelor Aeriene ale armatei americane. În fine, pe al treilea drum, ca soție și gospodină într-o fermă din Texas, am găsit „pacea cu Dumnezeu, care întrece orice pricepere“, primindu-L în mod personal pe Iesus Cristos ca Salvator. În prezent, pot să-mi însușesc aceste cuvinte ale lui Ieremia: „Domnul mi Se arată de departe: Te iubesc cu o iubire eternă, de aceea îți păstrez bunătatea Mea“ (31:3).

Primul meu drum: Viața de călugăriță

Am crescut într-o familie catolică foarte practicantă, la Cascade, statul Iowa.* Eram șase copii. La 18 ani am intrat într-un ordin misionar medical. Tînără și idealistă, doream să-i ajut pe oamenii mai puțin norocoși. După doi

* Stat în Statele Unite, între fluviul Mississippi și Missouri – n.ed.

ani și jumătate de pregătire religioasă strictă, mi-am pronunțat jurămintele de sărăcie, de castitate și de supunere. După ce am primit diploma de asistentă medicală de la prestigioasa școală de asistente din Georgetown,* în Washington, D.C., am fost trimisă ca misionară la Rawalpindi, în Pakistan, într-un spital pentru musulmani. În cursul vieții mele religioase, am petrecut de asemenea câțiva timp ocupându-mă de niște tinere însărcinate într-un centru pentru mame celibatate din Philadelphia.

În Pakistan am văzut literalmente cum a murit de prea multă muncă Sora Barbara, chirurg excelent. Uitînd complet de ea însăși, asigurase toate intervențiile chirurgicale pentru femeile musulmane. Într-adevăr, în această țară bărbații nu au dreptul să opereze niște musulmane. Singurul chirurg din spital, Sora Barbara lucrase atît de mult, încît sfîrșise prin a fi complet epuizată. Ea a început să ia Demerol,** pentru a încerca să reziste, dar colegele ei s-au făcut că nu observă nimic. Cînd am făcut cunoștință cu ea, era complet drogată. Era lăsată să hoinărească de colo-colo, prin incinta spitalului, dar nimeni n-a îngrijit-o și nimeni nu s-a gîndit să îndepărteze sursa drogului. Ea a fost lăsată pur și simplu să cadă în uitare.

După treisprezece ani, nemaiputînd din punct de vedere psihologic să mai suport viața religioasă și mănăstirească, am cerut să fiu eliberată de jurămin-

Cînd eram călugăriță

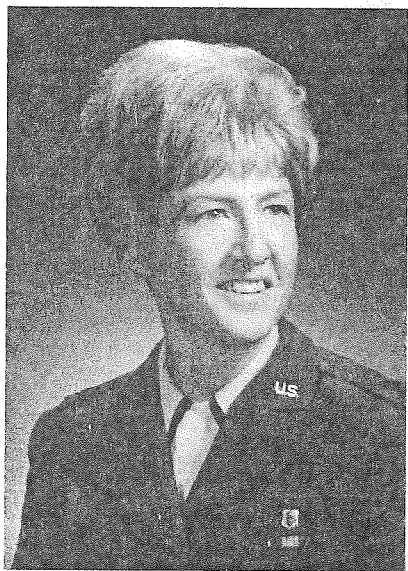

Eu sunt prima din dreapta

* Cartier situat în nord-vestul orașului Washington, D.C., unde se află mai multe institute prestigioase de învățămînt superior – n.ed.

** Un analgezic narcotic folosit frecvent ca înlocuitor de morfină – n.ed.

tele mele, lucru care mi s-a aprobat. La 32 de ani am părăsit mănăstirea, avînd ca bagaj diploma de asistentă medicală, dispensa pentru jurămintele mele, o îmbrăcăminte civilă și un bilet ca să mă întorc acasă. Motivul principal al plecării mele era deziluzia mea

În timp ce lucram în cadrul
Forțelor Aeriene

în fața ipocriziei și lipsei de iubire între călugărițe. Psihologic vorbind, găseam de asemenea că era o existență sterilă și frustrantă: regulile mănăstirii impuneau condiții de viață anormale și o singurătate imensă pe plan emoțional. Nu mai puteam să mă simt așa de singură; voiam să pot comunica în sfîrșit cu cineva și să ies afară din sistem.

Al doilea drum: asistentă medicală în Forțele Aeriene

Puțin după aceea m-am alăturat personalului de asistență medicală în Forțele Aeriene americane, cu gradul de căpitan. La început, baza noastră era în California. Am cunoscut atunci clipe de entuziasm, ca la începutul vieții mele de

călugăriță, și m-am dat la tot felul de plăceri lumești: am început să beau, am avut „aventuri“, mi-am cumpărat obiecte de lux, pe scurt am profitat de tot ce-mi putea oferi lumea.

Pe plan profesional, misiunile care îmi erau încredințate erau interesante. Un timp, am servit la baza aeriană de la Travis,* apoi am petrecut doi ani ca asistentă medicală la bordul unor avioane militare de la baza din Yokota, Japonia. Pe atunci bîntuia războiul din Vietnam. Îngrijeam răniții pe care ne duceam să-i căutăm pe cîmpurile de bătaie din Vietnam ca să-i transportăm în Alaska sau în California; făceam escală în spitalele din Pacific.

Timp de șase ani și jumătate, am dus o viață sălbatică și am văzut lumea. Reușeam să-mi reduc la tăcere conștiința de catolică și să-mi justific modul de viață, dar nu aveam pace în suflet, iar golul din inimă nu făcea decît să

* Bază militară din centrul Californiei, situată nu departe de Golful San Francisco – n.ed.

crească. Religia nu-mi adusese nimic, dar „pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții“ care erau în mine nu făceau decât să-mi crească frustrarea (cf. 1.Ioan 2:16). Adesea, alergam să-mi spovedesc unui preot nenumăratele păcate și greșeli, dar fără o pocăință adevărată.

Căsătoria

În cursul unei a treia perioade militare, atunci când serveam ca și comandantă pe baza aeriană din apropierea orașului Del Rio,* am făcut cunoștință cu un veterinar ieșit la pensie, care avea o fermă. Ne-am căsătorit. Am renunțat la gradul pe care îl aveam în Forțele Aeriene și am început cel de-al treilea „capitol“ din viața mea ca gospodină în căminul din această fermă, la 50 de km de orașul cel mai apropiat.

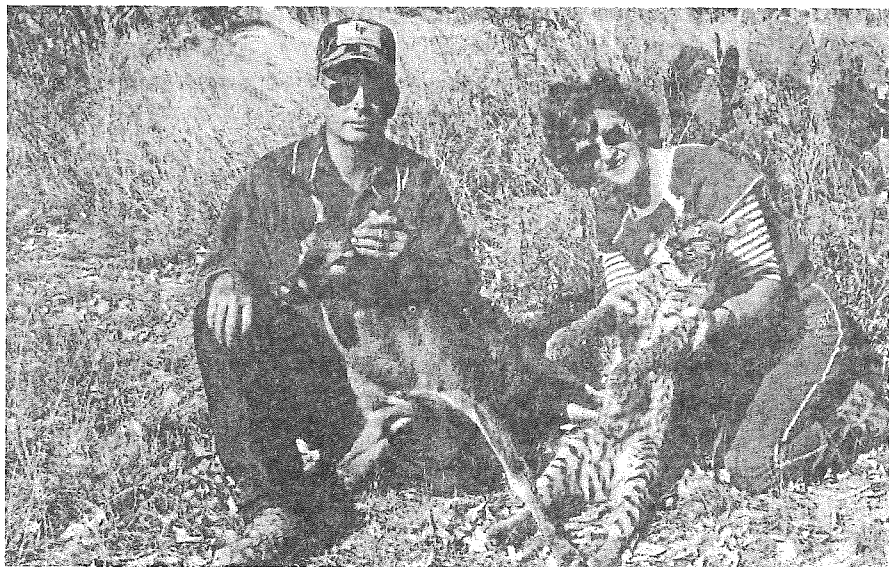
Păstrîndu-mi eticheta de catolică, mă duceam regulat la liturghie, mă rugam Mariei și făceam toate ritualurile prescrise de Biserică. Soțul meu fiind protestant și divorțat, în ochii Bisericii Romano-Catolice eu „trăiam în păcat“. Deci, în mod normal, ar fi trebuit să mă abțin de la sacramente (dacă acestea îmi serveau la ceva...). Din punct de vedere catolic, lipsa de respect pentru această interdicție era o greșală și mai mare decât întreaga viață de destrăbălare și de adulter pe care o dusesem mai înainte... La urma urmelor, aceste păcate fuseseră iertate de preoți!

În pofida unei existențe liniștite în această minunată fermă din Texas, nu aveam pace în inimă. Sufletul îmi era încă chinuit, iar căsnicia nu reușea să-mi împlinească aspirațiile profunde ale inimii.

O discuție decisivă

La patru ani după căsătoria mea, am luat parte la o reuniune de familie în Iowa. Nu știam încă faptul că fratele meu mai mare găsisese salvarea. El și-a petrecut restul vieții depunînd mărturie în familia noastră, ca și față de alte persoane orbite de catolicism. Înainte de a ajunge acolo, surorile mele m-au pus în gardă contra acestui frate care devenise „un nebun al Bibliei“. Întrucît fusesem îndoctrinată de iezuiți, socoteam că era de datoria mea să-l readuc la calea dreaptă. Dar fratele meu a reușit să strîngă întreaga familie în jurul unei mese mari, cu o Biblie „King James“ deschisă înaintea lui. Derutată și complet stupefiată, fără să scot un cuvînt, mi-am pus deoparte paharul cu

* Oraș în sud-vestul statului Texas – n.ed.

Soțul meu și cu mine în ferma din Texas

Martini și l-am ascultat.

El ne-a vorbit despre „singurul mediator între Dumnezeu și oameni, omul Cristos Iesus“ (1.Timotei 2:5) și ne-a dat de înțeles că eram cu toții pe drumul spre iad. El ne-a explicat că ne încredeam în Biserica noastră Romano-Catolică, că ne închinam Mariei (dându-i pe nedrept locul care îi aparține lui Cristos), că celebrăm liturgia (o formă de „canibalism“ ca o batjocorire a morții lui Cristos), că practicarea de către noi a sacramentelor catolice se baza pe multe învățături anti-biblice, mai ales pe cea a purgatoriului. Căci, potrivit catolicismului, purgatoriul este un loc unde un om e trimis după ce moare, ca să fie ars, pînă ce Dumnezeu decide că a suferit destul pentru a putea intra în cer. Ce nebunie! Așa ceva nu este în Biblie! Pe urmă, fratele meu a subliniat că salvarea e un dar gratuit, care se primește numai prin credința în Cristos, Salvatorul. El ne-a citat acest verset din Scriptură: „Dacă Îl mărturisești cu gura ta pe Domnul Iesus și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți, vei fi salvat“ (Romani 10:9). „Este ceva de neconceput“, zicea el, „să ne ,cîștigăm cerul‘ prin faptele noastre sau prin propria noastră dreptitudine [conformare cu standardul divin], așa cum susține învățătura catolică“.

Aceste cuvinte mă șocau profund și eram cel puțin tulburată. A doua zi, deschizându-și Biblia din nou, fratele meu mi-a demonstrat eroarea poziției catolice în aproape tot ce-am crezut că este adevăr infailibil timp de patruzeci și patru de ani. Totuși, pe plan psihologic, eram așa de atașată de „Sfânta Mamă Biserica“, că m-am împotrivit dovezilor pe care mi le prezenta el.

M-am întors în statul Texas pradă unei stări de confuzie. Cum putea fi această Biserică pe care o iubisem atât și în care îmi pusesem credința în așa măsură opusă Bibliei și atât de plină de minciuni? Niciodată nu îndrăznisem să pun la îndoială pretenția Bisericii Catolice de a fi singurul mijloc de a putea obține iertarea păcatelor și cheia pentru intrare în cer sau în iad. Fratele meu înțelept m-a sfătuit să citesc Evanghelia după Ioan și Epistola către Romani. Această scrisoare a lui Paul vorbește foarte clar despre salvarea care ne este oferită gratuit în Cristos:

Dumnezeu Își dovedește iubirea față de noi prin faptul că, pe când eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi. *Romani 5:8*

Fiind deci îndreptățiți prin credință, avem pacea cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iesus Cristos. *Romani 5:1*

Fratele meu mi-a citat și versetul din Efeseni 2:8-9: „Căci prin grație ați fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se glorifice nimeni“.

În sfârșit liberă!

Din străfundul sufletului meu, am strigat la Salvator, rugându-L să mă scape de propria mea dreptitudine. Pentru prima oară în viață, „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere“, mi-a invadat ființa. Puțin câte puțin, am văzut căzînd lanțurile care, timp de atîția ani, mă înrobiseră față de Biserica Catolică, și am început să gust adevărata libertate a copiilor lui Dumnezeu. Devenisem o nouă creație în Cristos. Această naștere din nou este cel mai extraordinar dintre toate miracolele!

Astăzi, după ce am studiat Biblia timp de mai mulți ani, înțeleg mai bine acest miracol: salvarea nu se obține printr-un proces lung, ci este rodul acestei „re-nașteri“ în familia lui Dumnezeu, care e un eveniment unic.

O salvare pentru toți

Dragă cititorule, dorința profundă a inimii mele este să poți face și tu la fel: să vii la Iesus Cristos, recunoscînd că ești pierdut, și să-ți pui încrederea

Lolly Harding

în sacrificiul pe care l-a adus pe cruce pentru a ne ispăși greșelile! El a murit în locul nostru ca să plătească pentru păcatele noastre. Acceptă acest dar gratuit al vieții eterne, crezând din toată inima că El a îndeplinit totul prin moartea și învierea Sa.

Biserica Romano-Catolică, în loc să anunțe acest plan de salvare așa de simplu, prezintă o cale întortocheată, cea a faptelor. Liturgia este un sacrificiu păgîn care nu e de niciun folos. La fel, mărturisirea păcatelor făcută unui preot este un ritual zadarnic și inutil.

Iesus Cristos ne așteaptă; dorește să credem în El, singurul Salvator. Și odată ce l-am acceptat salvarea, Domnul nu ne abandonează. El ne ajută să-I citim și să-I studiem Cuvîntul, ca să creștem prin el. „Împărțind drept Cuvîntul adevărului“ (2.Timotei 2:15), iată singura noastră protecție în fața numeroaselor secte din zilele noastre care par așa de logice și de atrăgătoare.

În fidelitatea Sa, Dumnezeu a avut grijă de toate nevoile mele, și va face la fel și pentru ale tale.

Voi toți cărora vă este sete, veniți la ape, chiar și cel ce nu are bani! Veniți, cumpărați și mâncați... fără bani, fără să plătiți ceva! Luați aminte și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi. *Isaia 55:1,3*

Lolly Harding

Lolly Harding, acum în vîrstă de 75 de ani, a trăit 28 de ani de fericire cu soțul ei. Acesta a decedat în februarie 2001. El i-a lăsat moștenire o fermă, o proprietate vastă, al cărei venit servește la susținerea mai multor misionari care vestesc evanghelia în lume. În același timp, ea este o rezervă de vînătoare care primește vizitatori. Aceștia nu pleacă niciodată de acolo fără să fi auzit vorbindu-se despre grația care se află în Iesus Cristos.

Adresa ei: Mrs. Thomas E. Harding, Box 420126, Del Rio TX 78842, Statele Unite